

Udenfor Betænkningen var der stillet følgende Ændringsforslag:

Af *Svendsen*:

Til § 11.

I 2det Stykke, 4de Linie, efter „Folkekirke” tilføjes: „saa at den kan byde gode Vilkaar for den kristne Menigheds Liv og Vækst”.

Af *R. Nielsen* (Ringkøbing A. 5. V.):

Til § 31.

I sidste Linie efter „Regulativ” udgaar „,”, og i Stedet for indsættes: „, som godkendes af Ministeriet.”.

Lovforslagets Paragraffer, de stillede Ændringsforslag og Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling sættes til Forhandling under eet.

**Ordføreren** (*Moltesen*): Der har fra alle Sider i Udvalget været arbejdet med stor Iver paa at faa dette og det følgende Lovforslag fremmede saa hurtigt som muligt. Men det vil naturligvis ogsaa kunne mærkes, at der har været sat stærk Fart paa, for at vi kunde faa dem til Behandling inden Jul. Det vil i formel Henseende kunne ses af enkelte af Ændringsforslagene. Der har ikke alene været arbejdet fra alle Sider med stor Iver, men der har ogsaa været arbejdet under Indtrykket af, hvilken Betydning dette Lovforslag har for nogle af vort Folks væsentligste Livsinteresser. Jeg tror, at Udvalget i denne Henseende er Udtryk for det nuværende Folketing, og jeg er overbevist om, at de, der have nogen kirkelig Interesse og Sans for det kristne Livs Fremme indenfor Folkekirken, ville ikke kunne vente et Folketing med større Sans for disse Ting end det nuværende.

Udvalget har delt sig i et Flertal og tre Mindretal, men saaledes, at det ene Mindretal kun stiller sit Ændringsforslag op principalt, mens det subsidiært kan slutte sig til et af de andre Mindretal. Delingen sker for det første paa det Punkt, som vedrører §§ 4 til 11, idet nemlig de to Mindretal hævde, at man for at kunne have Valgret og Valgbarhed til Menighedsraadene kun behøver at høre til Folkekirken og staa opført paa de kommunale Lister, der behøves ingen religiøse Garantier. Et andet Mindretal kræver derimod stærkere religiøse Garantier end Lovforslaget, idet det gaar ud fra, at det er kun de bevidste Kristne, der skulle have den afgørende Stemme i det folkekirkelige Liv. Flertallet

derimod holder sig i det væsentlige til Lovforslaget, idet det betragter Folkekirken som en borgerlig Indretning, men ikke alene som en borgerlig Indretning, men som noget, der ligger ud over dette. Det betragter Præsterne som Statsembeds mænd, men ikke alene som Statsembeds mænd, men som Embedsmænd, hvis Embede naar over i et Samfund, der er ovenover det nuværende. Vi lære jo ogsaa i vore Skoler netop at faa Respekt særlig for de Præster, der have forstaaet dette, vi lære i Almueskolen og i den højere Skole at faa Respekt for Mænd som Ambrosius fra Milano, Bisp Vilhelm af Roskilde, for ikke at tale om Ole Vind, Mænd, der ikke altid respekterede Statsmyndighedens Grænser, men vare og følte sig som mere end Statsembeds mænd. Vi mene derfor, at der maa visse religiøse Garantier til for dem, som skulle kunne vælges til Menighedsraadene. Paa samme Maade som den almindelige Valgret til det borgerlige Samfund er indskrænket ved visse sædelige Krav, mene vi ogsaa, at Valgretten til disse Menighedsraad, som ifølge Loven have ikke alene med borgerlige, men ogsaa med indre kirkelige Sager at gøre, ogsaa maa være bestemt ved visse religiøse Garantier. Vi, det vil sige Flertallet, have derfor foreslaaet en Ændring til § 4, som gaar ud paa at forbinde den nøjere med § 5 og saa i Stedet for „den kristne Tro” at sætte „Kristentroen”; vi ville altsaa ændre det saadan, at der kommer til at staa: „medmindre de ved aabenlyst at fornægte Kristentroen stille sig i afgjort Modsætning til Folkekirken.” Vi have dermed villet sige, at det, det kommer an paa for Valgret og Valgbarhed, er ikke Forholdet til de enkelte Led af den kristne Tro — og ved den kristne Tro forstaa vi utvivlsomt paa Dansk den apostoliske Trosbekendelse —, ikke Forholdet til de enkelte Led, men det afgørende maa være Sindsretningen, vedkommende har overfor Kristendommen som Helhed.

I den Henseende have vi fundet Tilslutning hos to af Biskopperne i det kirkelige Udvalg, og jeg kan ikke undlade at bede den højtærede Formand om at faa Lov til at oplæse nogle Udtalelser af afdøde Biskop Rørdam, da disse Udtalelser i dette Øjeblik naa videre end netop til den Sag, vi her behandle. Biskop Rørdam siger der: „Men vil nogen spørge mig, hvorledes jeg vilde stille mig til en, som fornægtede et eller andet Punkt af den kristne Tro, maa jeg dertil svare: Det kan der ikke eller rettere sagt, det bør der ikke gives noget almindeligt Svar paa. Medens jeg f. Eks. betragter den virkelige Nægtelse af